

**KINOLOSKA SEKCIJA FAKULTETA VETERINARSKE
MEDICINE**

SEMINARSKI RAD

NA

TEMU:

-POSAVSKI GONIC-

AUTOR:

VLADIMIR ILIC

SADRZAJ

Zapis o crvenom gonice-posavski gonice	2
Posavski gonice kroz istoriju	3
Standard posavskog gonice	8
Uloga gonice u lovu	12
Zasto posavski gonice	13
I na kraju	14
Literatura	15

ZAPISI O CRVENOM GONIČU-POSAVSKI GONIČ

Pisane tragove o postojanju lovačkih pasa na Balkanu nalazimo vrlo rano. Xenophon (430-354. g. pre Hrista) u svojoj knjizi "Kynegetikos" (oko 400. pre Xrista) opisuje dve pasmine goniča: Kastorove goniče (*canis castorius*) i "lisičare" (*canis vulpinus*). Prvi tip goniča Xenophon opisuje kao pse koji love na njuh, a uši su im preklopljene (verovatno je reč o brakoidnom lipu goniča - op.a.), dok "lisičare" smatra da su mešanci između Kastorovog goniča i lisičara, a opisuje ih kao pse izdužene njuške sa zašiljenim ušima. Xenophon (H. Raber, 1993/95.) nadalje navodi da ove dve pasmine po boji ne smeju da budu jednoboje (crveni, crni ili beli), jer to nije znak "plemenitosti", već da im boja mora biti crvena sa belim oznakama (to su boje koje su tipične kod današnjeg posavskog goniča - op.a), ili bela sa crvenim oznakama.

Flavius Arrianus (175.-95. prije Hrista), rimski filozof grčkog porijekla, u svom delu "Kvnegetikon" piše o lovačkim psima svog vremena i ukazuje na činjenicu da su oni potomci lovačkih pasa klasične Grčke, te nadopunjuje Xenophontovo delo, jer navodi postojanje i "keltskih goniča" za koje kaže da se odlikuju spretnošću u lovu (H. Raber, 1993/95.). Opisuje ih kao oštrodlake pse koji na glavi imaju izraženu bradu i brkove, a iznad očiju guste i duge obrve. Pogled im je mrk, sa tužnom ekspresijom. Po visini ti psi su bili srednje veliki (verovatno oko 45 cm, op. aut), a po boji su bili riđi (J. Lokar, 1954.).

Arrianus ih naziva „seguzijskim psima", po keltskom plemenu Seguzijaca koji su ih gajili. Sličan oblik tela kao što ima Arrianov "seguzijac" imao je "oštrodlaki posavski gonič".

U Istarskom mestu Beram u crkvi Sv. Marija na Skrilanah na jevernom zidu naslikana je slika "Poklonstvo kra-ljeva" (R. Orban, 1978.) koju je slikao majstor Vincent iz Kastva (15. st.) 1474. (B. Fučić, 1992.). Na donjem centralnom delu slike naslikan je vodič pasa. Hrvatska istorijska literature ga naziva "psar". Ovi ljudi su poznati na dvorovima hrvatskih velikaša već od 1070. (F. Rački, 1877.; V. Klaič, 1988). Taj psar na povodniku drži četiri psa svetložute boje, sa uspravnim, šiljatim ušima.

Može se sa velikom sigurnošću pretpostaviti da je to izumrli istarski hrtoliki gonič. Takav isti hrtoliki gonič naslikan je još i desno, a sa njegove desne strane vidi se jedan lovački pas svetio smeđe boje s preklopljenim ušima, a to je verovatno današnji posavski gonič, dok je levo od hrtolikog goniča takode lovački pas bele boje s preklopljenim ušima što sasvim sigurno potvrđuje da se radi o istarskom kratkodlakom goniču. Naslikani lovački psi s preklopljenim ušima su snažnije građe tela (brakoidni tip psa) za razliku od hrtolikih goniča koji su izduženijeg tela i lakše građe, stršećih ušiju (brakoidni tip psa).

U vreme kada je naslikana slika, 15 st. Beram je bio u rukama Habsburgovaca (car Fridrich III Hasbsburški, 1439.-1493), odnosno u sastavu Pazinske grofovije. Narod, beramski poglavari i beramski kler govori tada hrvatski (čakavštinom), a sa zemaljskim gospodarima razgovara se nemački.

Istarske freske (14.-16.st.) značajne su zato što su na njima zajedno sa religioznim motivima prikazani prizori iz svakodnevnog života sa pojedinostima koje ukazuju da su umetnici slikali baš ondašnje savremenike i njihove običaje u Istri.

POSAVSKI GONIC KROZ ISTOTIJU

1.Uvod

Svrstan je u 6. grupu – Gonici, tragaci po krvnom tragu i srodne pasmine, sekcija 1.2. – gonici srednjeg rasta. Obavezan je radni ispit. Dolazi iz grupe gonica sa jugoistoka Europe. To je lakši brakoidni tip psa. Posavski gonik ima nešto snazniju i siru glavu, što je posljedica uticaja snaznih gonica sa jugoistoka Europe. Telo je pravougaonog oblika. Bez obzira što se radi o nešto snaznijem tipu, telo mora odavati eleganciju. Dlaka mora biti tipična što znači kratka, sjajna, gusta i tvrda po cijelom tijelu. Boja psa je crvena (u svim nijansama od crvene, crvenozute i psenicnozute) sa belim oznakama na glavi, vratu, grudima, trbuhu, donjim delovima nogu i vrhurepa. Visina od 46 do 58 cm. Dužina 11 do 13 % više, od visine. Matična zemlja je Republika Hrvatska, koja ima i patronat nad standardom.

2.Nazivi kroz povijest,

- **BOSKIN (zuti) – (Istra, Gorski Kotar, Lika, centralna Dalmacija)**
- **CEKIN (zuti) – (samo priobalje pod Velebita i Dalmacije)**
- **KRASKI GONIC – (u periodu posle drugog svetskog rata do polovine 50 – ih g dvadesetog stoljeca)**
- **POSAVSKI GONIC – (od 1959. g.)**

3.Istoriski zapisi, crtezi, freske

> **430.-354.g. p.n.e.**-Xenofont u knjizi De Venatione iznosi zapise o postojanju lovačkih pasa na Balkanu.

Opisuje dvije rase gonica, 1. Kastorove gonice (Canis Castorius) i

2. Lisicare.

Kastorove gonice – opisuje kao pse koji se u lovu koriste njuhom, a usi su im preklopljene (brakoidni tip gonica).

Lisicare – opisuje kao pse izdužene gubice i zasiljenim usima.

Autor navodi da obe pasmine po boji ne smiju biti jednobojni jer to **nije znak PLEMENITOSTI**.

Boja im mora biti CRVENA SA BIJELIM OZNAKAMA (boje tipične za danasnjeg posavskog gonica) ili bela sa crvenim oznakama.

- **175.-95.g. p.n.e.** – Flavius Arrianus, rimski guverner iz Nikodemije u Maloj Aziji u svojoj knjizi Kynetikon pise o lovackim psima tog vremena i iznosi cinjenicu da su oni potomci lovackih pasa klasicne Grcke, i navodi Keltske gonice koji su jako spretni u lovu.
- **1474 g.** – majstor Vincent, u Istarskom mjestu Beram u crkvi Sveta Marija na Skrilanah, naslikao je sliku koja pokazuje povorku Sveta tri kralja, na kojoj se nalazi vodice pasa-PSAR- i pored grupe pasa koju drzi i pas

svijetlo smeđe boje sa preklopljenim usima, jako slican danasnjem posavskom gonicu. Psi su snaznije gradje tijela – **brakoidni tip psa.**

- **1719.g.** – Petar Bakic djakovacki biskup u manuskriptu na latinskom jeziku pise o lovackim psima koji se tada uzgajaju u Hrvatskoj i navodi, da je Hrvatska vec u 14. vijeku bila bogata raznom divljaci i vrlo znacajno uzgajaliste lovackih pasa. Medju ostalima psima spominje i lovackog psa kratke dlake,crvenkaste boje s bijelim znakovima na celu,na vratu,na nogama i na repu, visoki oko 4 pedlja.
- **1737.g.** – Andreas Keczemety, upravitelj crkvenih dobara u Djakovu u svom izvestaju na latinskom jeziku pise o lovackim psima u Hrvatskoj sledece, od lovackih pasa uzgaja se i crvenkasti pas oko 4 pedlja visok,kratke dlake.
- > **1752.g.** – Petar Lukic, djakovacki kanonik i upravitelj biskupskih dobara u svom izvjestaju o lovackim psima u

Hrvatskoj pise, da se najvise uzgaja crvenkasto zuckasti pas oko 4 pedlja visok,kratke dlake sa belim znakovima

na celu,na nogama,oko vrata i na repu,a upotrebljava se u lovu na sve vrste divljih zivotinja.

- **1854.g.** – dr.Franjo Bertic, kotarski veterinar u Djakovu, u svojoj brosuru navodi da se u tadašnjim selima djakovackog kotara uzgajaju crvenkastozuckasti lovacki psi sa bijelim oznakama na glavi,prsima i nogama.
- **1905.g.** – Franc B. Laska,austrijski oficir, zivio je u Sarajevu bijo poznati Austrijski brakolog,izdaje knjigu Die Waidwerk in Bosnien und der Hercegovina, u kojoj opisuje i lovacke pse Hrvatske,izmedju ostalih posavskog gonica.
- > **1911.g.** – FCI (federation cynologique internationale), utemeljen u mestu Thuinu,Belgija.

> **1924.g.** – dr.Ivan Lovrencic, u Ljubljani osniva Klub ljubitelja brakov 2.05.1924.g. i vec 23.05.1924.g. organizuje predavanje u kojem je iznio podatke o povijesti, te pasminske znakove za tadašnje pasmine gonica koje su bile poznate u Kraljevini Jugoslaviji.Tom prilikom **DEFINISANI** su znakovi za jugoslovenske pasmine gonica, izmedju ostalih i za posavskog gonica. Te godine **6.07.1924.g.** dr.I.Lovrencic odrzao je pregled gonica,gde je prikazan i jedan Posavski gonic.Na tom pregledu ukazao je na vrline i mane prikazanih pasa, a tu su definitivno uobiceni pasminski znakovi za tada pasmine gonica u Kraljevini Jugoslaviji, posebno boje i oznaka.Iste godine klub je organizovao u Grosuplju prvi utakmicu gonica,utakmicu je vodio I.Lovrencic.

- **1925.g. – JUGOSLOVENSKI KINOLOSKI SAVEZ osnovan je 25.08.1925.g. u Ljubljani i bio je najvisa kinoloska organizacija u tadašnjoj Kraljevini Jugoslaviji.**

Klub ljubitelja brakov vodi od 1925.g. privremeni Jugoslovenski registar gonica,koji kasnije prerasta u Jugoslovenski registar brakov (JRB).

- **1926.g.** – Savez lovackih drustava Hrvatske osniva 23.06.1926.g. Kinolosku sekciju za Hrvatsku iSlavoniju koja se 27.10.1926.g. uclanjuje u Jugoslovenski kinoloski savez u Ljubljani, tada su u Hrvatskoj registrovani uzgajivaci posavskih gonica,a izmedju ostalih i Bernetic Ernest iz Zagreba koji ima i zasticeno ime uzgajivacnice pod imenom LOM.
- **1930.g.** – Zagreb,30.11.1930.g. odrzana izlozba pasa,medjunarodnog karaktera medju kojima i posavski gonici Vezin,Decko i Don koji su i prvoupisani posavski gonici u Hrvatski registar gonica.
- **1938.g.** – Ljubljana,formira se Jugoslovenska rodovna knjiga psav, u koju su upisani SVI psi od 23.05.1921.g. do 15.05.1938.g. Upis gonica u rodovnoj knjizi iz 1938.g. objavljen je od 82 do 94 strane u knjizi „Hrvackog godisnjaka,,.

Upisano je 20 posavskih gonica.

Prvoupisani posavski gonic je muzijak RIKO, JRB 19 ostenjen 1924.g. kojemu pretci nisu navedeni, a uzgajivaci vlasnik je Karel Kicer iz Trbovlja.U rodovnu knjigu upisani su i posavci izvan Slovenije i to,LISKO, JRB 58 A,pretci nisu navedeni,vlasnika Dusana Miljusevica iz Karlovca, i DON, JRB 277, ostenjen 8.05.1929.g. vlasnika Franje Strunjaka iz Potsuseda

- **1939.g.** – Stokholm, FCI-godisnja skupstina 2.06.1939.g.,prvi put najavljeni su standardi tadašnjih jugoslovenskih gonica za usvajanje, medju kojima je bijo i predlog za posavskog gonica.8.07.1939.g. u Ljubljani je odbor Jugoslovenskog kluba ljubitelja brakov,usvojio pasminske znakove (standarde)gonica te **Pravilnik za telesno ocjenjivanje i rad gonica.**Pravilnik za rad

gonica stupio je na snagu 1.10.1939.g.Pasminski znakovi i pravilnik za tjelesno ocjenjivanje i rad gonica objavljeni su u casopisu LOVEC, broj 9/1939.g. u Ljubljani pod naslovom Braki Jugoslavije.

- **1948.g.** – Bled, godisnja skupstina FCI, 14.09.1948.g. prihvaceni standardi za gonice tada nove Jugoslavije.
iste godine dr.Janko Lokar objavljuje knjigu Lovski psi, u Ljubljani u kojoj su objavljeni standardi koji su predloženi na Bledu.
- **1949.g.** – Cerknica, 29.11.1949.g. održan Zbor sudaca za gonice za cijelu tadašnju Jugoslaviju, gdje je odlučeno da se posavcu ostavi naziv koji je usvojen na Bledu, posavski gonic.
- **1953.g.** – KSJ te godine iz Ljubljane seli u Beograd
- **1954.g.** – na prijedlog mr.R.Orbana, osniva Plenum KSJ, Saveznu komisiju za autohtone pse.
- **1955.g.** – Luksemburg, **08.04.1955.g.** FCI, na godišnjoj skupštini verificuje standarde gonica bivše Jugoslavije, tj. tek tada FCI zvanično priznaje standarde gonica koji su podneseni za registraciju 1948.g. na Bledu, tada je između ostalih pasmina priznat i **KRASKI GONIC (danasnji POSAVSKI GONIC) pod brojem 154.** Savezna komisija za gonice 13.08.1955.g. u Beogradu donosi odluku da se moraju donijeti standardi

Za posavskog ostrodlakog gonica i posavskog dugodlakog gonica.

- **1957.g.** – KSJ, 6.07.1957.g. Stručni savet KSJ usvaja izmenjen i dopunjen standard za posavskog gonica i salje ga u FCI.
- **1958.g.** – mr.Ratimir Orban, najpoznatiji hrvatski brakolog izdaje studiju o gonicima tadašnje jugoslavije, a među njima obrađuje i posavskog gonica.
- **1959.g.** – Banja Luka, 19.10.1959.g. održan Savezni zbor sudaca za gonice, gdje se raspravljalo i o psavskom gonicu. Donesena je odluka da pas može biti i jednolicno psenicnozute ili crvenozute boje u svim nijansama do svijetloridje boje, sa ili bez bijelih oznaka. Bijele oznake mogu zauzimati najviše 1/3 cijelog psa. **Te godine definitivno se odustaje od naziva KRASKI GONIC i od tada nosi naziv POSAVSKI GONIC.**
- **1960.g.** – Beograd, 1.04.1960.g. sednica Stručnog savjeta KSJ, za posavskog gonica donosi se odluka da **mora** imati do 1/3 bjelina, a jednobojnost se ne dozvoljava.
- **1973.g.** – FCI, objavljuje standard posavskog gonica pod brojem 154-B.
- **1978.g.** – Zagreb, 13.-14.04.1978.g., održava se znanstveni simpozijum gdje je dr.Stjepan Romić iznio rezultate

dugogodisnjih istraživanja posavskog gonica. Izlaganje je sadržalo, povijesni razvoj i proizvodna svojstva posavskog gonica, rezultati o broju stenadi u leglu te mljecnosti zenki.

- **1979.g.** – Simpozijum veterinarara Jugoslavije u Beogradu na kojemu prof.dr. S.Romic iznosi dokaze o porijeklu posavskog gonica, obradjuje eksterijerne proporcije,tezine odraslih pasa i stenadi.Autor upozorava da medjuposavcima ima pasa koji u lovu rade kao pticari (markiraju) te da se u daljoj selekciji posavskog gonica treba uzgoj usmjeriti u jednom smjeru kao psa gonica.
- **1989.g.** – Kinolosko drustvo Zupanja 17.06.1989.g. organizuje Okrugli sto o uzgoju posavskog gonica.To je bio jedini simpozijum u tadašnjoj Jugoslaviji posvecen nekoj autohtonoj pasmini gonica.Obradjena je fenotipskavarijabilnost i povezanost vaznijih osobina tjelesne razvijenosti posavskog gonica, kao i problematikapovijesnog razvoja pasmine te usporedba sa slicnim pasminama pasa u Evropi.
- **1990.g.** – 6. simpozijum Male zivotinje,urbana sredina i ekologija, odrzan u Sarajevu,gdje su obradjene i dvije teme pod naslovom, Posavski gonic-povijest pasmine i Posavski gonic-povijest standardizacije.
- **2000.g.** – Zagreb,25.10.2000.g.- datum objave originalnog standarda
- **2002.g.** – FCI je 10.04.2002 objavio standard za posavskog gonica
- **2003.g.** – FCI dostavlja HKS, 10.11.2003.g. definitivnu odluku da je posavski gonic Hrvatska pasmina.

STANDARD POSAVSKOG GONICA

Posavski gonič pripada retkoj hrvatskoj autohtonoj pasmini lovačkoga psa. Spada u skupinu kratkodlakih goniča. Uzgaja se još od 16. stoljeća i to posebno na prostoru sisačke Posavine. Najstariji pisani dokumenti o toj pasmini potječu iz dalekog 14. stoljeća i čuvaju se u Đakovačkoj biskupiji. Dobar, vrlo otporan gonič, naročito za lov na zeca i lisicu. Može se upotrebljavati i kao krvosljednik. Njegova čvrsta konstitucija pogodna je za lov u prostranim šumskim područjima Posavine s mnogo šiblja. Svrstan je u 6. FCI skupinu Goniči i srodne pasmine, sekciju 1.2 Srednji goniči, s radnim

ispitom.

Posavski gonič ima smiren temperament, ali još uvijek dovoljno 'živ' da ne bude previše trom pri gonjenju. Pri traženju koristi se isključivo njuhom. Radi nešto sporije od istarskog kratkodlakog goniča. Pri radu ne gubi kontakt sa lovcem iako goni dosta daleko od divljaci. Vrlo je poslušan i sam se nakon gonjenja vraća lovcu. Javlja se srednjevisokim glasom.

Može se podjednako dobro koristiti u gorskim šumovitim predjelima kao i u kamenjaru. Najbolji je za lov na zečeve lisice i divlje svinje.

Kako služi za lov kao gonič, ne smije biti previsok niti pretežak. Mužjak je visok od 46 do 58 centimetara, a ženka u prosjeku 46 centimetara. Trup mu je za 11 do 13 centimetara dulji od visine grebena. Čvrstog je tijela i guste i čvrste dlake. Temeljna boja mu je pšenično-žuta, a može se kretati do pšenično-rumene. Bijela boja javlja se na glavi u obliku lise, na grlištu, na šapama i vrhu repa. Nos i oči su mu tamni, a resi ga začuđen pogled, pokretljivost i brzina, glasanje zvonkim, jasnim i visokim glasom.

Naziv Posavski gonič dobiva 1959., standard mu je priznat 1955 (važeći iz 1969.) , a potvrđen 2003. godine.

Izuzetno je cenjen u Hrvatskoj i Bosanskoj Posavini zbog brzine i pokretljivosti, a posebno zbog poslušnosti i privrženosti gospodaru.

OPSTI IZGLED

Čvrst pas srednjih proporcija; njegovo crveno, crvenkasto ili pšeničnožuto krzno poseduje na glavi, oko vrata, na prsima, dolje na udovima i na kraju repa bele oznake. Glasa se visokim i daleko čujnim lavežom.

VAŽNE PROPORCIJE

Duzina tela veća je od visine grebena za 11-13%.

PONAŠANJE/TEMPERAMENT

Poslušan, svom gospodaru vrlo privržen; poseduje izvrsne karakterne osobine uz umereno živahan temperament. Strastven je lovac.

GLAVA

Glava: Duga i uska, duga 20-24 cm.

Lobanjski dio:

Lobanja: Sa strane gledano, čelo je blago zaobljeno. Gledano odozgo, lobanja je ovalnog oblika i nije suviše široka. Čeona brazda i zatiljni greben su izraženi.

Stop: Vidljiv ali nije jako izražen.

Predeo lica: Njuška: Široka, crna, crnkasta ili tamnosmeđa.

Nosnik: Sa strane gledano, sme biti blago zaobljen.

Gubica: Prilično duga, u svojoj celoj duljini ravnomjerno razvijena.

Usne: Srednje debljine, napete; gornja usna blago prekriva donju; kut usana dobro je zatvoren.

Pigmentacija je tamna ili crna.

Zubi: Snažni, potpuno i pravilno škarasto zubalo.

Oči: Velike, s dobro priljubljenim očnim kapcima. Šarenica tamne boje. Pogled je bistar.

Uši: Viseće, dobro priljubljene uz obraze, plosnate, tanke, na vrhu zaokružene. Povučene prema naprijed duž nosnog hrpta, uši dopiru do kuta usana.

VRAT

Gledano sa strane, gornja linija blago je zaobljena. Koso položen, srednje duzine i mišićav. Koža je napeta.

TELO

Telo:

Gornja linija: Ravna.

Greben: Izražen.

Leđa: Duga.

Slabine: Srednje duljine, široke, mišićave, snažne i dobro nasadene na sapi.

Sapi: Mišićave, blago zaokružene, umjereneo padajuće. Kukovi jedva vidljivi.

Prsa: Duga, široka i duboka. Rebra zaobljena. Predprsje srednje široko. Vrh prsne kosti nije jako izražen.

Trbuh i trbušne slabine: Trbuh usukan, trbušne slabine slabo razvijene

REP

U nastavku gornje ledne linije, u korenu debeo; srednje duljine; dopire najviše do skočnog zgloba; nošen sabljasto. Bujno odlakan; četkast rep s duljom dlakom na donjoj strani je dozvoljen.

UDOVI

Prednji udovi:

Uopste: Snažna koštana struktura. Spređa gledano široki, ravni i uspravni; gledano sa strane, od gore prema dole blago nagnuti prema naprijed.

Ramena: Lopatica koso položena, duga, mišićava i dobro pričvršćena uz prsa.

Nadlaktica: Snažna i mišićava.

Lakat: Ni zakrenut prema van, niti priljubljen uz prsa.

Podlaktica: Uspravna.

Zglob došaplja: Umereno izražen.

Došaplje: Kratko, vrlo blago povijeno.

Šape: Prsti tesno priljubljeni, pre mačje nego zečje. Jastučići na tabanu i prstima otporni i elastični. Nokti snažni, poželjno pigmentirani.

Stražnji udovi:

Uopste: Sa strane gledano, od gore prema dolje blago nagnuti prema naprijed.

Natkoljenica: Srednje duljine, široka, mišićava.

Koleno: Široko.

Potkolenica: Dulja od natkoljenice, koso položena.

Skočni zglob: Snažan.

Došaplje: Uspravno i srednje debljine. Ako su prisutni, zaperci moraju biti odstranjeni.

Šape: Poput prednjih.

HOD

Pravilan, tečan, umereno živahan.

KOŽA

Elastična, na celom telu dobro priljubljena, bez nabora.

KRZNO

Krzno:

Kakvoća dlake: Duzine 2-3 cm, kruta, gusta i ravna. Trbuh je dobro odlakan. Na donjoj strani trbuha, na stražnjoj strani udova i na donjoj strani repa dlaka je nešto dulja.

Boja dlake: Boja je pšenično crvenkasta u svim mogućim nijansama, nikada kestenjasto ili čokoladno smeđa. Bele oznake poprimaju na glavi oblik zvijezde, lise ili prostranije bele mrlje; na vratu one tvore ili ovratnik ili oznaku na donjoj strani; daljnje bele oznake nalaze se na predprsju, ispod trbuha, dolje na udovima i na vrhu repa. Bele oznake poželjne su na svim opisanim mestima, ali ne smeju nikako zauzimati više od jedne trećine celokupne površine tela.

VISINA

Visina grebena: 46-58 cm.

Idealna visina za mužjake: 50 cm.

Idealna visina za ženke: 48 cm.

GREŠKE

Svako odstupanje od više navedenih točaka mora se smatrati greškom, vrednovanje koje bi trebalo biti u skladu sa stupnjem odstupanja.

LAKE GREŠKE

Nedovoljna pigmentacija vidljivih sluzokoža, nerazmer između visine grebena i dubine tela, istureni laktovi, okrugla rebra, bačvasta rebra, udovi spređa i straga postavljeni ispod tela, Izrazito nakošeno prednje i stražnje donožje, krive podlaktice, jako odstojeći laktovi

DISKVALIFIKACIJSKE GREŠKE

Veličina ispod ili iznad propisane,, vrlo šiljasta, pri nosu predebela, iskrivljena gubica, prekratke uši, uspravne uši, vrlo visoko ili vrlo nisko nasadene,, staklene oči,, preduga dlaka,, rep u obliku kuke, rep zakrenut u stranu, prisustvo zastavice, svaka oznaka druge boje osim bijele izrazito je nepoželjna, naročito sivkaste ili crvenkaste oznake, prekratka gubica (brakignacija), predgriz ili podgriz, svaki drugi znak degeneracije u zdravstvenom smislu

Mužjaci moraju posedovati dva očigledno normalno razvijena testisa, koji su u potpunosti spuštenu u skrotumu.

ULOGA GONICA U LOVU

Prva postojbina pasa koju je covek odomacio kao svoje domace pse bilisu gonici.Gonic je coveku u tom periodu dosta omogucavao pored toga sto mu je sluzio kao pomagac u lovu bio je dobar I kao pas cuvar koji je coveku pruzao sigurnos u prirodi.Sa gonicem covek je sebi dosta

omogućio tako što je divljac okupirana psima bila manje oprezna i omogućavala lovcu da laka odstrelji svoj plen a sam tim i obezbedi više hrane za svoju porodicu.

Danas savremeni čovek a i lovac u lov ide radi zadovoljstva i prirode a kao dokaz prošlosti za sebe veže psa u ovom slučaju gonica. Danas uloga gonika u lovu pretežno planinskom je da pronadje i podignu divljac nagoni na lovca koji može izvršiti odstrel. Uloga lovca u lovu sa goncima je da on oceni gde postoji šansa da divljac proci nagonjena od strane gonika. Lovac obično bira takva mesta kao što su razni putevi, proseke ili razni manji gustiši gde ima manje problema da uputi dobro plasiran pogodak. Posle odstrela gonik je taj koji će svojim oblažavanjem pokazivati lovcu da je divljac tamo pala ali i stiti od drugih pasa ili lovaca. Ukoliko je kojim slučajem divljac ranjena pa otisla dalje uloga gonika je presuna jer će on svojim njuhom nepogrešivo odvesti lovca do ranjene divljaci i skratiti patnju datoj lovinu.

Prvi gonici bili su pretežno gonici lisice i zeca u kom slučaju su do maksimalnih granica pokazivali kvalitet svoga njuha samim tim što su podignu divljac neumorno satima nagonili prema svome lovcu.

Danasnjom selekcijom jedinki stvoreni su gonici koji gona odedjenu ili svu vrstu divljaci. Tako su najčešće nastali popularni u danasnjici svinjari. Takvi gonici se od rane mladosti oćavaju u ogradjanim prostorima u kojoj postoji pravi primerak divljih svinja gde gonik od malena ući da je to jedina divljac koja će njega zanimati kad se nađe u planini i koju će goniti. Za takve pse se obično kaže da pored svoje inteligencije imaju i veliko srce a ima i zasto jer se suprotstavljaju protivniku koji je daleko moćniji od njih i da postoji šansa da od nje nastradaju jer kljove divljih svinja su više nego moćno oruđe koje psu može oduzeti život.

U lovu na zeca je sasvim druga priča. Gonik je dužan da na osnovu tragova koje je divljac ostavila preko noći, pronadje i podigne i nagoni na lovca. Svojim učestalim oglašavanjem stavlja do znanja lovcu da je divlja ispred gonika i da treba isčekivati i biti oprezan.

ZASTO POSAVSKI GONIC ?

Kada govorimo o goniku obično nailazimo na sukob da je pojedina rasa bolja od druge. Jedni kažu srpski gonik drugi trobojni dok treći barak. U sustini to je lični ukus i opredeljenje i o tome ne treba raspravljati svako drži ono što voli i to je opravdana stvar.

Ne tako davno nemili događaji na našem balkanu a mislim na silne ratove koji su bili uticali su dosta i na kinologiju tako da su se delile htele imati i svoju rasu što je i normalno. Problem je samo što su se većina rasa pasa dodljivali na osnovu geografske pripadnosti ali dobro navikli smo se na to. Pa tako je i Hrvacka dobila svoju rasu posavskog gonika.

Gledano sa strane normalnog lovca i čoveka kad govorimo o goniku kažemo pa dobro nije bitna rasa bitan je kvalitet ali ima ono što je što se kaže subjektivno mišljenje.

Posavski gonik na daleko poznata rasa gonika po svojim kvalitetima u lovu i kinologiji. U matičnoj zemlji pretežno koriscen za rad u lovu na zeca i lisicu u pokrajini Posavini. Tokom duge selekcije kinolozi a i lovci od njega su stvarali psa i za lov i kinoloske manifestacije. U silnoj toj

selekciji danas postoje grla koja osim u matičnoj zemlji rasirila su se i u Bosni, Crnoj Gori i Srbiji.

Sto se tiče lova tokom istorije posavski gonic je pokazao svoj kvalitet kako u lovu sitne divljaci poput zaca, lisice preko srna (nekad lovljene gonice, danas NE) pa preko divljih svinja i medveda i opstao dokazivajući svoju istrajnost i kvalitet. Po nekim podacima od ranije i zapisima od starijih nekada su ga u Dalmaciji koristili i kao psa kojim se lovile sljuge, jarebica i prepelica čime posavac pokazuje sirinu svoje lovačke moći.

Svoje dokazivanje pravog lovca za svu divljac osim svog prefinjenog nosa posavac je dokazivao i svojim srcem jer suprodstavljati se medvedu ili svinji ipak mora imati jako puno smelosti. Po mnogim odgaivacima osim tih osobina nebeskog ratnika koji je neprikosnoven kao lovac, dokazivao je i svojom plemenitošću u odnosu sa vlasnikom i privrženosti porodici gde je imao status ravnopravnog člana.

I NA KRAJU

Po legendi kad je Bog stvorio svet i ziva bića u njemu izbio je jaz koji je delio divlje životinje od čoveka. Od svih životinja samo je pas imao dovoljno ljubavi prema čoveku, i dovoljno snage da preskoci taj jaz i ostane uz čoveka.

Tokom svog ravoja čovek je uvek pored sebe imao psa koji je njemu pružao prijateljstvo, zaštitu i sigurnos. Kroz istoriju čovek i pas su sve više bili zajedno tako da su činili nerazdvojivu celinu koja kao pojedinac nebi mogla funkcionisati. Osnova svega toga bila je ljubav koju su gajili jedno prema drugome.

Danas čovek kao najsvrsenije biće zadržao je psa uz sebe, a u čast i zahvalnost psu stvorio je rase sa svojim karakteristikama i namenama. Jednu osobinu koju ni sebi nije iskorenio čovek je zadržao i psu a to je lovni nagon. I danas čovek i pas u lovu čine nerazdvojivu celinu koju je priroda prihvatila kao takvu i dala mogućnost opstanka.

I na kraju čovek lovi od kako postoji, ali danas čoveku lov nije potreba životne egzistencije za život, već hobi kojim svoju bit poistovećuje sa prirodom i učvršćuje odnos sa njom i psom kao nezamenljivim činiocem te celine.

LITERATURA

1. Balac J. (1987) Lov i lovna kinologija-Veterinarski fakultet, Zagreb
2. Cvetnic S. (2003) Lovna kinologija-Poljprivredni fakultet Osijek
3. Vujic R. (2003) Lov, lovstvo i lovni psi-Narodna biblioteka
4. Prvan L. (2001) Obuka gonica, uzgoj, lov-Sveucilisna knjizica, zagreb
5. Pugnestic G. (1983) Sve o psima-Narodna knjiga, Zagreb
6. Urosevic M. (2006) Srpski i slicni psi-Narodna biblioteka
7. Prof. dr. Bauer M. (2000) Kinologija, uzgoj, nega i hranidba pasa-Veterinarski fakultet, Zagreb
8. Spoljaric B. (2007) Hrvacka kinoloska bastina, Izdavac Kinoloski saves hrvacke
9. Udovicic A. (2010) Zologija i lovstvo-Sveucilisna knjizica, Split
10. Udovicic A. (2008) Poucnik lovstva-Sveucilisna knjizica, Split